

[H. C. Hansen.]

ved, at der fra forskellig Side har været rejst den Tanke, at Indenrigsministeriet burde lade nedsætte et særligt staaende Udvalg, der kunde være raadgivende og forslagstillende for Ministeren med Hensyn til Udstedelse af de nødvendige Anordninger. Jeg finder for mit Vedkommende denne Tanke god og tiltalende. Hvordan et saadant Udvalg skulde sammensættes, skal jeg afholde mig fra i Enkeltheder at udtale mig om, men naturligvis burde, hvis man vilde acceptere Tanken, vel den særlige Ernærings-sagkundskab, saavel som Forbruger-, Producent- og Handelsinteresser være repræsenteret og da efter min Opfattelse ganske særlig Ernærings-sagkundskaben og Forbrugerinteresserne. Jeg ved ikke, om Ministeren er særlig stemt for denne Tanke, men det er en af de Ting, som jeg ved Siden af enkelte af de andre Ting, jeg har været inde paa her, vilde finde det rigtigt og rimeligt, at vi behandlede i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat.

Som Slutbemærkning skal jeg sige, at mit Parti hilser Lovforslaget med Glæde som et Fremskridt, og at vi gerne deltager i et Udvalgsarbejde med det Formaal snarest muligt at naa frem til et Resultat, og jeg tilsiger derfor paa mit Partis Vegne en velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Inger Gautier Schmit: Det har været ganske interessant at studere den Historie, som ligger forud for dette Lovforslag, og som den foregaaende Taler ogsaa ganske kort var inde paa, idet man ser, at man fra Lovgivningsmagtens Side er gaaet frem med ganske overordentlig stor Varsomhed. Man var ti Aar om at blive enig om, hvordan den første Lov skulde formes, og bestandig blev der til de forskellige Love, som omhandler vore Levnedsmidler, knyttet en Revisionsbestemmelse. Først skulde Revisionen ske efter 3 Aars Forløb, senere naaede man frem til at mene, at 7 Aar var en passende Tid til at gøre Erfaringer, inden Revision fandt Sted. Der gik saa en længere Tid, inden man foretog noget nyt Fremskridt i saa Henseende. I 1918 blev der nedsat en Kommission, men dens Resultater naaede ikke at blive omsat i noget Lovforslag, der blev gennemført i Rigsdagen.

Det er derfor ret naturligt, at den højtæredede Indenrigsminister nu tager Initiativet til at fremsætte et Lovforslag angaaende vore Levnedsmidler og Salget af disse, idet det siger sig selv, at et Omraade som dette bestandig, efter som Samfundet omdannes, maa være under en vis Udviklings Lov. Jeg maa dog mene, at man ikke skal fravige det, som hele Tiden har været Hovedlinien i al Lovgivning om vore Levnedsmidler ved Sikringen mod Misbrug og ved den Kontrol, der skal føres med disse, nemlig at man bevarer en rolig, overvejende Holdning.

Naar det i tidligere Aar har vist sig vanskeligt at komme overens om, hvordan en saadan Lovgivning skulde formes, har det selvfølgelig ligget i, at man med Hensyn til saadanne Bestemmelser, hvorigennem det offentlige med Kontrol og Tilsyn griber ind i det private Erhvervsliv, altsaa griber ind i Tusinder af private Menneskers personlige Forhold, har vist stor Tilbageholdenhed for ikke at komme til at gøre noget, der virkede forkert til nogen Side. Paa den anden Side er det klart, at Hensynet til Befolkningens Sundhedstilstand, Hensynet til den Sikkerhed, som Befolkningen maa kræve af Staten i Retning af at kunne købe Varerne i Tillid til, at dens Sundhed ikke herigennem lider nogen Skade, er saa væsentlig, at mange Betæneligheder maa vige heroverfor. Det gælder derfor om at finde den rigtige Linie, saadan at der er en naturlig og rimelig Kontrol med Misbrug, forenet med Frihed for det private Erhvervsliv til at fremstille og sælge alle disse Varer, uden at nogen unødige Hindringer lægges i Vejen derfor. Men dette Ligevægtpunkt har altsaa vist sig at være noget vanskeligt at finde; det ser man af de Forhandlinger, som har været ført angaaende den tidligere Levnedsmiddel-lovgivning.

Det Lovforslag, vi nu har til Behandling, er jo betydeligt mere vidtgaende end tidligere Lovforslag og kræver derfor ogsaa en rolig Overvejelse i et Udvalg. Men vi fra vor Side erkender Nødvendigheden af en mere vidtgaende Lovgivning paa dette Omraade, fordi Forholdene har ført med sig, at en saadan er nødvendig. Hvis man vilde paastaa, at det er mere Tilsyn, vi trænger til, er der jo dertil at sige, naar man ser paa Lovforslaget, at vi i og for sig har en ganske